21/03/2019

Σε ένα σπίτι στην Καπερναούμ: Ευαγγελικό Ανάγνωσμα επομένης Κυριακής

/ Ορθόδοξες Προβολές

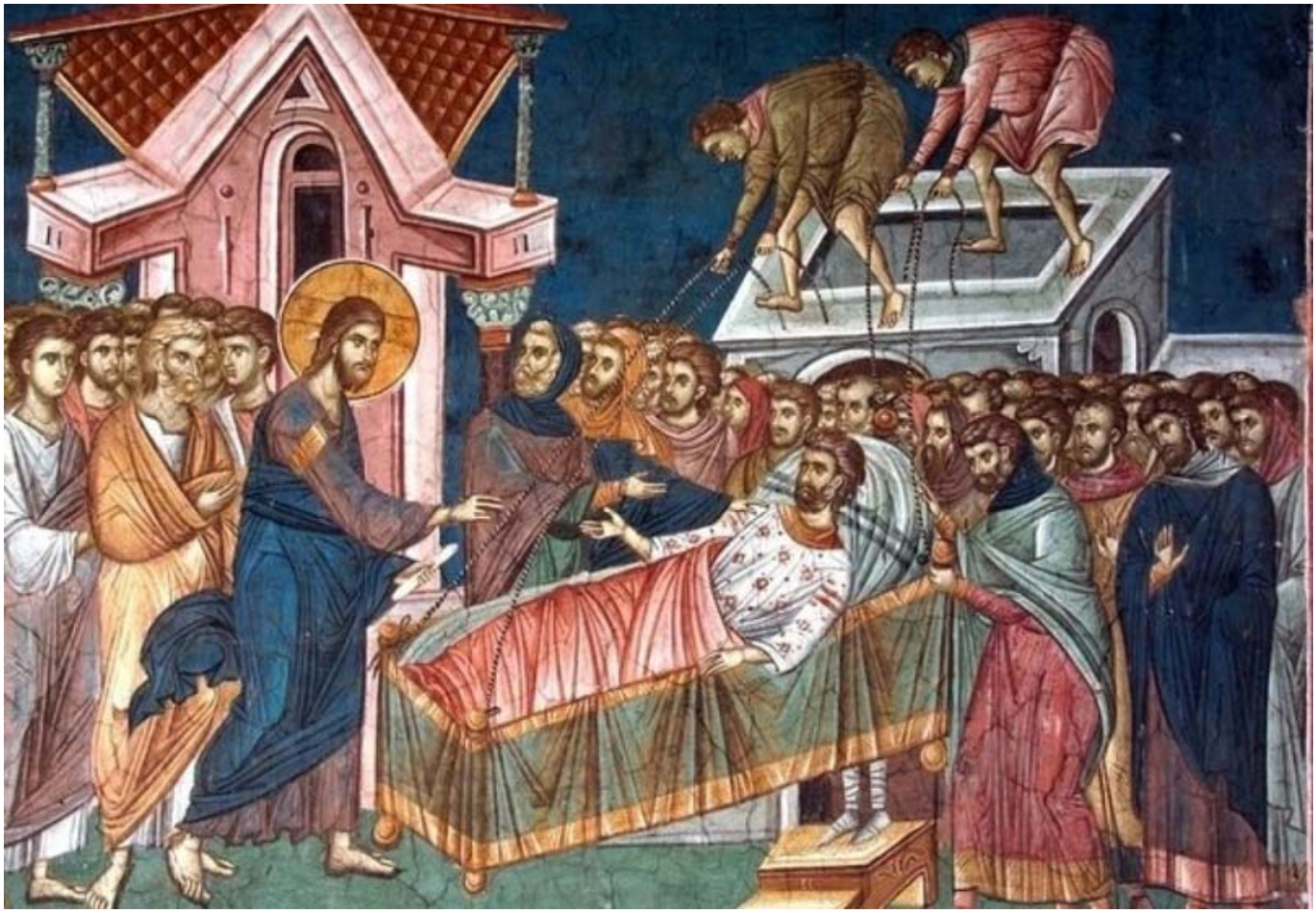

Εὐαγγελικό Ἀνάγνωσμα Κυριακῆς 24 Μαρτίου 2019, Β΄ Νηστειῶν (Μάρκ. β΄ 1-12)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοὺμ καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον. καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων· καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν, καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ’ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν λέγει τῷ παραλυτικῷ· τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου. ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός; καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὅτι οὕτως αὐτοὶ διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν

αὐτοῖς· τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, ἀφέωνταί σου αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ περιπάτει; ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας – λέγει τῷ παραλυτικῷ· σοὶ λέγω, ἔγειρε καὶ ἆρον τὸν κράβαττόν σου καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶ-κόν σου. καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἄρας τὸν κράβαττον ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων, ὥστε ἐξίστασθαι πάντας καὶ δοξάζειν τὸν Θεὸν λέγοντας ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

1. Ἐπαινετὴ ἐπιμονὴ

Στὸ σημερινὸ εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα ἀκούσαμε τὴ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναούμ. Ὁ Κύριος δίδασκε σ᾽ ἕνα σπίτι, καὶ πλήθη λαοῦ εἶχαν συρρεύσει ἐκεῖ. Τότε ἔφεραν ἕναν παράλυτο πάνω σὲ φορεῖο τέσσερις φίλοι του, ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριο. Ὁ κόσμος δὲν εἶχε τὴ διάθεση νὰ τοὺς ἀφήσει νὰ περάσουν. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν παραιτήθηκαν ἀπὸ τὴν προσπάθειά τους. Ἀνέβηκαν στὴ στέγη, ἔβγαλαν μερικὲς πλάκες καὶ μὲ σχοινιὰ κατέβασαν τὸ φορεῖο μπροστὰ στὸν Κύριο, γιὰ νὰ θεραπεύσει τὸν παράλυτο.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶναι ἀξιοθαύμαστοι γιὰ τὴν ἐπιμονή τους νὰ πλησιάσουν τὸν Κύριο, ποὺ δείχνει τὴ μεγάλη πίστη τους πρὸς Αὐτόν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπη τους πρὸς τὸν ἄρρωστο φίλο τους. Ξεπέρασαν ὅλα τὰ ἐμπόδια. Δὲν εἶπαν: «Ἂς ἔλθουμε ἄλλη φορά». Οὔτε φοβήθηκαν μήπως ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ σπιτιοῦ τοὺς ἐπιπλήξει, ἐπειδὴ ξήλωσαν προσωρινὰ τὴ στέγη. Ἤθελαν ὁπωσδήποτε νὰ συναντήσουν τὸν Κύριο, καὶ ἔκαναν ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τους.

Καὶ ἐμεῖς ἂς μὴν ὑπολογίζουμε κόπους οὔτε νὰ ἀπογοητευόμαστε ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἐμπόδια, προκειμένου νὰ βοηθήσουμε τοὺς συνανθρώπους μας νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ συναντήσουν τὸν Κύριο, γιὰ νὰ γευθοῦν καὶ αὐτοὶ τὴ χαρὰ τῆς λυτρώσεως.

2. Ἡ αἰτία τοῦ κακοῦ

Ὅταν ὁ Κύριος εἶδε τὴν πίστη καὶ τῶν τεσσάρων καὶ τοῦ παραλύτου, εἶπε σ᾽ ἐ-κεῖνον:

–«Τέκνον, ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου». Παιδί μου, σοῦ ἔχουν συγχωρηθεῖ οἱ ἁμαρτίες.

Ὁ Κύριος πρὶν θεραπεύσει τὸ σῶμα τοῦ παραλύτου, θεράπευσε τὴν ψυχή του· διότι ὁ παραλυτικὸς ἀνησυχοῦσε μήπως οἱ ἁμαρτίες του γίνουν ἐμπόδιο στὴ θεραπεία

του, ἀλλὰ καὶ διότι οἱ ἁμαρτίες του ἦταν ἡ αἰτία τῆς παραλύσεώς του. Ὁ Κύριος λοιπὸν μὲ τὸν λόγο Του αὐτὸν ἀφενὸς μὲν καθησύχασε τὸν παράλυτο, ἀφετέ-ρου δὲ χτύπησε τὸ κακὸ στὴ ρίζα του. Ἡ ἁμαρτία εἶναι γενικὰ ἡ αἰτία ὅλων τῶν κακῶν· ἐξαιτίας τῆς ἁμαρτίας εἰσῆλθαν ὅλα τὰ δεινὰ καὶ οἱ θλίψεις στὴ ζωή μας…

Συνηθίζουμε νὰ λέμε: «Πάνω ἀπὸ ὅλα ἡ ὑγεία». Καὶ ὅταν ἀρρωσταίνουμε, θέλουμε τὸ συντομότερο νὰ γίνουμε καλά, ἐνῶ ἴσως ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὶς ἁμαρτίες μας, μὲ τὶς ὁποῖες λυποῦμε τὸν Θεό. Ὁ καρκίνος μᾶς συγκλονίζει πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι π.χ. ἡ φιλαργυρία μας, ἢ ὅποιο ἄλλο πάθος. Αἰσθανόμαστε πιὸ ἔντονα τὴν εὐεργεσία, ὅταν ὁ Θεὸς μᾶς γλυτώνει ἀπὸ θανατηφόρο ἀτύχημα παρὰ ἀπὸ θανάσιμο ἁμάρτημα.

Βέβαια ἡ ὑγεία εἶναι ἕνα πολὺ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν εἶναι κακὸ νὰ τὸ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεό – ἀπεναντίας εἶναι εὐλογημένο. Ἀλλὰ ὀφείλουμε νὰ ἐνδιαφερόμαστε περισσότερο γιὰ τὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς, γιὰ τὸν ἐξαγιασμό της· διότι ἡ σωματικὴ ἀσθένεια στὴ χειρότερη περίπτωση θὰ μᾶς ὁδηγήσει στὸν σωματικὸ θάνατο, ἐνῶ ἡ ἁμαρτία, ἂν δὲν μετανοήσουμε, στὴν αἰώνια κόλαση.

Ὁ Κύριος λοιπὸν ἔστρεψε τὴν προσοχὴ τοῦ ἀσθενοῦς ἀλλὰ καὶ ὅλων μας στὸ σημαντικότερο: στὴν ἐπιμέλεια τῆς ψυχῆς.

3. Προσοχὴ στοὺς λογισμοὺς

Ἦταν ἐκεῖ παρόντες Γραμματεῖς, οἱ ὁ-ποῖοι σκανδαλίσθηκαν ὅταν ἄκουσαν τὸν στοργικὸ λόγο τοῦ Κυρίου, καὶ εἶπαν ἀπὸ μέσα τους: «Πῶς λέει Αὐτὸς τέτοια βλάσ-φημα λόγια; Ποιὸς μπορεῖ νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, παρὰ μόνο ἕνας, ὁ Θεός;». Ὁ Κύριος ἀμέσως ἀντιλήφθηκε τοὺς λογισμούς τους καὶ εἶπε:

–«Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;». Γιατί δέχεσθε καὶ κυκλοφορεῖτε τέτοιους λογισμοὺς μέσα στὶς καρδιές σας;

Καὶ γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξει ὅτι ἦταν καὶ Θεὸς καὶ εἶχε ἐξουσία νὰ συγχωρεῖ ἁμαρτίες, μ᾽ ἕνα λόγο Του θεράπευσε τὸν παραλυτικό:

–Σήκω καὶ πάρε στὸν ὦμο σου τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε στὸ σπίτι σου.

Οἱ Γραμματεῖς δὲν εἶχαν πεῖ τίποτε οὔτε ἔπραξαν κάτι· μόνο σκέφθηκαν. Ὅμως ὁ Κύριος τοὺς ἤλεγξε βλέποντας τὸ πονηρὸ ἐσωτερικό τους. Δὲν ἁμαρτάνουμε μόνο μὲ τὰ λόγια καὶ τὶς πράξεις ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ σκέψη, ὅταν δεχόμαστε ἐφάμαρτους λογισμούς· καὶ μάλιστα πιὸ συχνὰ στὴ σκέψη, κάθε μέρα καὶ πολλὲς φορὲς τὴν ἡμέρα.

Γι᾽ αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὴν καθαρότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ μας κόσμου, νὰ ἀγρυπνοῦμε, νὰ προσευχόμαστε, νὰ καλλιεργοῦμε εὐσεβεῖς λογισμούς καὶ νὰ μὴν ἀφήνουμε κακοὺς λογισμοὺς νὰ ριζώνουν μέσα μας. Διότι στὸ ἐσωτερικό μας συντελεῖται ἡ πρώτη νίκη ἢ ἡ πρώτη ἥττα, καὶ στὴ συνέχεια, οἱ σκέψεις γίνον-ται λόγια καὶ πράξεις.

«Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;». Ἡ ἐπίπληξη τοῦ καρδιογνώστη ἀλλὰ καὶ φιλάνθρωπου Κυρίου μας ἂς μᾶς παρακινεῖ σὲ ἐντονότερο ἀγώνα. Γνωρίζει τὴν ἀδυναμία μας, ἀλλὰ μᾶς δίνει καὶ τὴν Χάρι Του γιὰ τὸν ἐξαγιασμὸ τῆς καρδιᾶς μας, γιὰ νὰ βασιλεύει μέσα μας ἡ ἀπέραν-τη χαρὰ καὶ εἰρήνη Του.

Εκ της Αδελφότητος Θεολόγων “Ο ΣΩΤΗΡ”